

Sygn. akt II AKzW 1955/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Gdańsku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rostankowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Tracewska

po rozpoznaniu w sprawie skazanego **P. W.**

zażalenia Prokuratora Prokuratury Okręgowej w S.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Słupsku z 10 września 2019r.

w przedmiocie udzielenia zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. i art. 431a § 1 k.k.w. w zw. z art. 15 § 1 k.k.w.

postanawia:

I. uchylić zaskarżone postanowienie i umorzyć postępowanie w sprawie;

II. kosztami sądowymi obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W rozpoznawanej sprawie wniesienie zażalenia skutkować musiało uchyleniem zaskarżonego postanowienia i umorzeniem postępowania w sprawie.

Przeprowadzona kontrola instancyjna zaskarżonego postanowienia wskazała, że Sąd okręgowy, rozpoznając merytorycznie złożony przez obrońcę skazanego wniosek, błędnie przyjął, że P. W. spełnia wymagania formalne, o których mowa w 431a § 1 pkt. 1 k.k.w. Zauważyć bowiem należy, że wyrokiem Sądu Okręgowego w D. w Rumunii z 29 maja 2017r. sygn. sprawy 1006/120/2016, P. W. został skazany na karę roku pozbawienia wolności, natomiast postanowieniem Sądu Okręgowego w Gdańsku z 16 maja 2019r. sygn. akt II Kop 9/19 orzeczono o wykonaniu tejże kary na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i jednocześnie ustalono, iż czyn przypisany P. W. przez rumuński sąd wyczerpuje znamiona czynu z art. 258 § 1 k.k. Oba orzeczenia są prawomocne i kwestionowanie ich na etapie postępowania wykonawczego nie może przynieść oczekiwanego przez obrońcę skazanego rezultatów.

Zgodnie z art. 431a § 1 pkt 1 k.k.w., Sąd penitencjarny może udzielić skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego pod warunkiem, że wobec skazanego orzeczono karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą jednego roku, a nie zachodzą warunki przewidziane w art.64 § 2 k.k. Wprawdzie w kwalifikacji czynu przypisanego skazanemu nie przyjęto art.64 § 2 k.k., to jednak nie można pomijać regulacji zawartej w art.65 § 2 k.k. Wynika z niej, iż do sprawcy przestępstwa z art.258 k.k. mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące sprawcy określonego w przepisie art.64 § 2 k.k., z wyjątkiem przewidzianego w tym przepisie zaostrzenia kary. Skoro w omawianym przepisie zrównano sytuację prawną osób skazanych w warunkach tzw. multirecydywy oraz skazanych za przestępstwo z art.258 k.k., to nie sposób różnicować ich sytuacji na etapie wykonywania kary poprzez przyznanie wyłącznie jednej z grup, których dotyczy art.65 § 2 k.k., uprawnienia do ubiegania się o udzielenie zezwolenia na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego.

W ocenie Sądu apelacyjnego zatem za zasadne należy uznać stanowisko skarżącego, zgodnie z którym skazanie P. W. za przestępstwo kwalifikowane z art.258 § 1 k.k. oznacza, że zachodzi wyjątek, o którym mowa w art.43la § 1 pkt 1 k.k.w., wykluczający możliwość odbycia orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Powyższa okoliczność stanowi inną przyczynę wyłączającą postępowanie wykonawcze w rozumieniu art.15 § 1 k.k.w. w przedmiocie udzielenia zezwolenia na odbycie orzeczonej kary w systemie dozoru elektronicznego, uzasadniającą, wobec wystąpienia istotnej przesłanki negatywnej, umorzenie postępowania wykonawczego bez potrzeby podejmowania przez sąd rozważań co do pozostałych okoliczności mających naturę merytorycznych.

Wobec powyższego skutku oczekiwanego przez obrońcę skazanego nie może przynieść argumentacja zawarta w odpowiedzi na zażalenie Prokuratora.

Żadnego znaczenia dla kwestii rozpoznania wniesionego środka odwoławczego nie ma podnoszona przez obrońcę okoliczność, że prokurator sesyjny poparł wniosek o udzielenie zgody na odbywanie przez skazanego kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Powołanie się na jednego komentatora co do okoliczności będącej istotą zażalenia nie skutkuje uznaniem, że jest to pogląd odosobniony. Wskazywane przez obrońcę skazanego: brak orzeczeń sądów i poglądów innych komentatorów co do omawianej kwestii może bowiem wynikać również z tego, że treść przepisu art.43la § 1 pkt 1 k.k.w. w zw. z art.65 § 2 k.k. jest jednoznaczna w swej treści i nie budzi wątpliwości interpretacyjnych. Z uwagi na fakt, że problem ten – jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia – nie był przedmiotem rozważań Sądu okręgowego, nie sposób uznać czy sąd ten ma odmienny pogląd w tej sprawie.

Z uwagi na powyższe, tj. niespełnienie jednej z przesłanek formalnych, bez wpływu na orzeczenie Sądu odwoławczego pozostają podnoszone w odpowiedzi na zażalenie okoliczności związane z przesłankami określonymi w art. 43la § 1 pkt 2-5 k.k.w.

Mając powyższe na względzie, Sąd apelacyjny orzekł, jak w punkcie pierwszym części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

Nadto, wobec treści zapadłego rozstrzygnięcia, Sąd apelacyjny na podstawie art.626 § 1 k.p.k. w zw. z art.632 pkt 2 k.p.k. i art.634 k.p.k. zw. z art.1 § 2 k.k.w. kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.